

Alchimistul

Alexandru Cristian

Soarele topește zăpada,
apa spală nispul sfărâmat de vântul
ce etern hrănește iarba.

Seva pământului răspândește viața
în frunza pe care un om o calcă cu indiferență,
raza lunii rupe lacul în două.

Munții gem de comori, metalul îi aduce
cu picioarele pe pământ,
bătrâni orfevrieri își rup degetele
în blestematul minereu,
mineri mor pentru o glorie
de alții purtată la frivole baluri,
doar unul este magician.

Lutul umed îl frământă, îl descântă,
îl stropește cu nemuritoarea apă a vieții,
din el se naște aurul, de fapt renaște.

Aurul este sufletul pământului,
argintul mintea sa...
ochii îi sunt albi, plini de lacrimi,
o viață, atât a așteptat,
iar o secundă de furie
i-a luat această bucurie.

Întunericul l-a cuprins, mintea îi este far,
foc prin răceala nevederii.

Își dorește un ultim lucru,
aurul să nu se răzbune pe el,
iar pământul să nu-l devoreze.
Îi tremură mâinile, cartea plină de smoală cade,
flacăra se strânge, îl izbește o adiere în față,
ce plăcută adiere, ce serenitate.

Un catharsis etern va urma pentru el,
ultimul om ce a sperat să-l detroneze pe Zeus,
dar un altul îl va supune pe el,
pe buze i se citește veșnicia,
iar în inimă i se vede

tristețea înfrângerii seculare.

O ultimă cădere, o ultimă mântuire caută el
amantul minunilor, un ultim suspin,
al celor care mor pentru ce iubesc!